

Moștenirea

Un tată avea doi fii, pe care i-a crescut cu dragoste unul față de altul și față de credința strămoșească. Când a ajuns la bătrânețe, luându-și rămas bun de la ei, tatăl s-a dus la cele veșnice și le-a lăsat moștenire un petec de pământ.

Băieții au împărțit ogorul frățește și se îngrijeau cum puteau mai bine de el.

Timpu a trecut și unul dintre ei s-a căsătorit și avea trei copii. Celălalt frate, mai mic, nu s-a căsătorit și, drămuind bine averea lăsată de tatăl lor, a ajuns om cu stare.

În anul acela au semănat amândoi în ogoarele lor grâu. Și a dat Dumnezeu vreme bună și s-a făcut un grâu frumos, iar în vremea secerișului au secerat roade bogate.

Cel mai mare se gândea:

- Suntem bucuroși că Dumnezeu ne-a dat sănătate și înțelegere în casă, dar fratele meu este singur și singura lui mângâiere sunt bogățiile, și de aceea eu o să merg să-i dau și o parte din snopii mei de grâu.

În vremea asta, celălalt frate gândea așa:

- Eu sunt bogat, la ce-mi folosesc mie snopii aceia? Fratele meu este sărac și are nevoie de mult grâu pentru familia lui.

În noaptea aceea, fiecare frate își duse la îndeplinire planul, iar dimineața, nu mică le fu mirarea când au văzut că tot atâția snopi aveau.

Noaptea următoare s-au dus din nou pe ogor, să pună în aplicare fapta lor bună, iar dimineața s-a întâmplat același lucru: ogoarele erau la fel ca în ziua precedentă.

Însă, într-o noapte, cei doi frați se întâlniră la mijlocul ogorului, amândoi având brațele pline de snopi de grâu. Își dădură seama de cele întâmplate și, răsând, se îmbrățișară și și-au spus că **dragostea** este cea mai mare moștenire lăsată de tatăl lor.

**Citiți și învățați din Sfânta Scriptură
Imnul Dragostei
al Sf. Apostol Pavel: I Corinteni, cap. 13.**

**Profesorii de religie să-i răsplătească cu o notă maximă
pe elevii care știu Imnul Dragostei.**

Păpădia

La marginea unei poienițe, din iarba crudă răsăriseră frunzele zimțate ale păpădiilor. După un timp își scoase căpșorul o minunată floare galbenă, care se preschimbă într-un ghemotoc, alcătuit dintr-o mulțime de pufuleți care aveau la capăt câte o sămânță bine înfiptă în miezul pufoasei sfere.

Câte vise nu făceau micuțele semințe:

- Oare unde vom încolți?

- Cine poate ști?

- Doar Dumnezeu o știe...

Într-o dimineață, o pală nevăzută de vânt stârni puhoiul de umbreluțe. Semințele o porniră pe aripile vântului, agățate de parașutele de puf.

În vreme ce majoritatea semințelor cădeau pe pământul cel bun al grădinilor și câmpiilor, una singură, cea mai mică dintre toate, a căzut într-o crăpătură din cimentul unui trotuar. Nu a dat decât de un fir de praf purtat acolo de vânt și ploaie.

- Dar toată crăpătura asta e a mea, își zise sămânța noastră și, imediat se strecură acolo și încercă să-și înfigă cât mai adânc rădăcinile.

În apropierea acelei crăpături se afla o bancă scrijelită toată. Acolo venea mereu o fată cu o privire neliniștită. Se vedea că în sufletul ei se dădea o luptă crâncenă. La un moment dat, văzu două frunzulițe zimțate de un verde crud răsărind pe stradă, din ciment.

- Nu veți reuși, sunteți ca mine, zise cu amar.

Din clipa aceea nu mai izbuti să-și dezlipească privirile de la curajoasa plăntuță. După un timp ieși la iveală și floarea, de un galben strălucitor, asemeni unui zâmbet fericit.

Pentru prima dată după mult timp, tânăra simți cum amărăciunea și necazurile care-o copleșeau începeau să se topească:

- Am priceput... Putem să răzvim!

Îi venea să plângă de bucurie și totodată să râdă de fericire. Atinse cu degetele căpșorul galben al păpădiei. Pentru curajoasa păpădie mângâierea fetei a fost lucrul cel mai frumos care i se putea întâmpla.

Să nu-L întrebăm pe Dumnezeu de ce ne-a purtat acolo unde ne aflăm. Chiar dacă suntem sufocați de ciment, să ne înfigem adânc rădăcinile în pământ și să ne gândim la cer.

